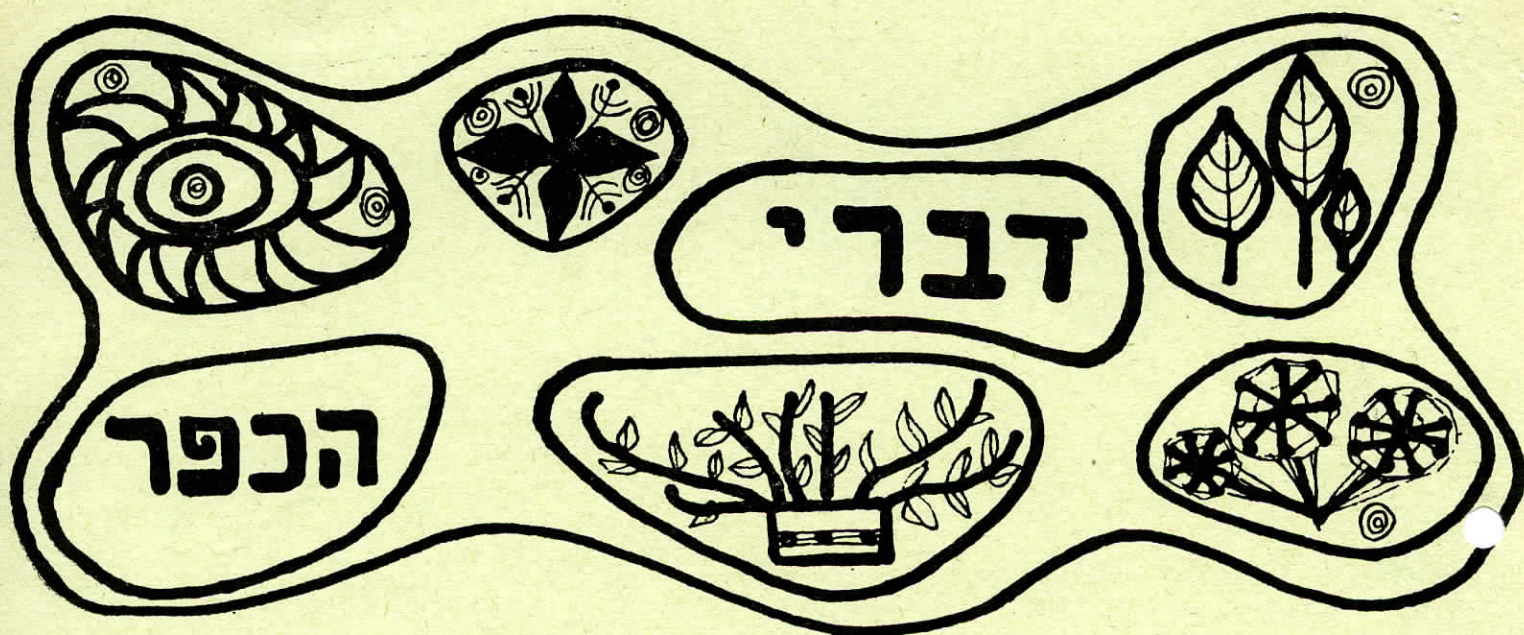

ג ש ש ב ל י ל ה
=====

הגשם השחור טורד, טורד.

שכב הגן פרקדן ויקשב-

איך רגשו אילנות!

ליד חלון פתוח בעמוד,

מאחורי גבינו שותקים הדברים.

איך רגשו אילנות.

הגשם השחור טורד, טורד.

הנה הדלק בשער הפנס-

וברק סילון כתער של סכין.

איך רגשו אילנות.

ל. גולדברג

השבוע בקרו אצלנו עתונאים, 15
כתבי פילטונים מערים שונות
באנגליה, סקוטלנד, וולס ואירלנד.
אחרי הסבר אינפורמטיבי מפי
המזכירה, הם התארחו בקבוצות קטנות
בחדרי החברים. השיחה היתה ערה
והם התעניינו עד למאד בנעשה כאן.
הם התרשמו מאד, וציינו שזאת הפעם
הראשונה במשך בקורם בארץ שנתנה
להם הזדמנות להפגש עם ה"עם".

בזדעזענו לשמוע על מותו המחרדי
של חיים דואק, שהוא ועוד שני
קצינים מצאו את מותם בסופת שלג
ליד סנטה קטרינה, בעת מלוי תפקידם.
בתחילה הכרזו אותו בתוקף תפקידו
במשרד החנוך כשביקר באולפן פעמים
מספר. אחר-כך, כאחראי על חנוך
מבוגרים בצפון, המשיך בביקורים,
כאשר התחיל להתעניין באפשרות של
שעורים לעובדי המפעל. לבסוף היה
אחד משני האנשים שדברנו אותו
לצאת בהתנדבות לחצור. הוא היה
מיועד לצאת לשליחות בארה"ב בנב"ב,
אך גויס עם פרוץ המלחמה. עם סיום
השליחות היה בתוכניתו להקים חווה
לילדים קשיי למוד. אדם חביב היה,
שפעל רבות לקדום וטפוח השכבות
החלטות של העם. היה אחד מאלה
המוכנים לכל מאמץ וטרחה אישית כדי
להפוך את הארץ למקום שראוי לחיות
בו.

אנו משתתפים בצער אשתו, בתו
הקטנה, והוריו.

* לא שמעתי דבר יותר מדכא בזמן
האחרון מאשר ההטבר ברדיו על
"המבצע להרמת המוראל" שיוזם משרד
ממשלתי מכובד. הורגש שהעם שרוי
במצב רוח ירוד, והוחלט, כך מספרים
לנו, להרים את המוראל ע"י הנלמת
יתר של הצד החיובי של מציאות
חיינו באמצעי התקשורת השונים.
לסיסמת המבצע נבחר לא פחות ולא
יותר מאשר We shall overcome, בגרסה
העברית כמובן. כבר החלו להופיע
פרסומות קטנות וחמודות בעיתונות,
שבהם ישראל הקטן בכובע טמבל מרים
את אגודל ימינו וזרועו מוסתר על
ידי הסיסמה המטופשת. הסבירו
שהמארגנים ירגישו שהשיגו את המטרה
הנכספת, כשכל אזרח במדינה, הנשאל
מה שלומו, ישיב בלי היסוס, "אנו
בתגבר!" מילא, אני מתארת לי
שבתגבר גם על אינולת עילאית זו.

* הערכים עשו בחכמה, כשהעלו את
מחירי הדלק בדיוק בטבת, שהוא לפי
כל הסטטיסטיקות החודש הגשום והקר
בכל השנה. השנה הפליא לעשות וברך
אותנו ב-217.9 מ"מ גשם (וברד)
מ-14/1 עד 22/1.

* כל הכבוד לילדי "עפרית" שארגנו
ביוזמת המדריכים "שבוע הסכון"
ויוצאים ערב ערב בגשם וברוח לתלות
כרזות; אזהרות, ותזכורות בכל מקום
צפוי ובלתי צפוי. ההורים מתחילים
לשאול - "עד מתי?"

* ברוס שוחה ממקלט למקלט, ובעיקר
בתוך המקלטים, ובודק את המצב
המיאש. כל המקלטים מלבד שניים,
מוצפים במידה זו או אחרת. גם
לחדר הבנין אפשר להכנס רק במגפי
גומי, וכמובן בתגלו כל הוטרקים
ברעפים שעייש לא ראה בסיבובו
האחרון.

* לקראת הפעלתו המחוזשת של המועדון
אירגנה הלן ערב "בית פתוח" שבו
חברים עזרו לתקן ולשפץ את הציוד
והרהוט. בקווה שביוזמתה ייהפך
המועדון שוב למקום מפגש ובלוי לכל
החברה.

מזל טוב !!

ימי הולדת	
מופתי ליפשיץ	25/1
טליה שייץ	
לו סגל	26/1
ג' יין הגרתי	27/1
יצחק עזר	
ג' ון הרמץ	29/1
גב' קלריס בורמן	30/1
דינה בן-צבי	
ישראל הדר	

הודעות ממחשן הבגדים

1. בחודשי החורף אין באפשרותנו ליבש את כל הכביסה הסינטיטית שנזרקת לכביסה. לכן אנו מאד מבקשים מכל החברים לצמצם את זריקת הבגדים הסינטיים, וזאת אך ורק עד שהשמש ומזג האויר היפה חוזרים אלינו.
2. מעכשיו יוכלו חברות לקנות את החזיות בחנות הבגדים בשעות הרגילות, בימי חמישי בערב, תעמוד שמחה ליעוץ והדרכה, במקום שוט שגמרה את עבודתה במחשן.
3. אם יש לחברים מעילים או סוודרים מיושנים שאינם בשימוש, נשמח לקבל אותם עבור אורחים עובדים. נא להביא אותם למחשן.
4. טוב סוף החודש מתקרב. אני מאד ממקשת שחברים יתרגלו לשלם בזמן הקבילת, או עד סוף כל חודש. אנא בואו לבדוק את חשבוכם!

רת

: : : : : : : : :

עוד על פוליטיקה

תוך הרוגז והעצבנות שנגרמו ע"י המלחמה, חלה עליה גדולה בהתענינות הציבור בנושאים פוליטיים. התענינות זו הופנתה על ידי הפוליטיקאים עצמם וגם על ידי עתונאים שונים, לאפיקים אישיים - "דיין צריך ללכת", "גולה איבדה את השליטה", "אבן הרס מדיניות החוץ שלנו באפריקה" - מין רכילות פוליטית.

אך עיקר הבעיה איננה אישית, אלא השיטה הפוליטית שבנינו בארץ. שיטה זו מבוססת על כוח מפלגתי בכל שטחי החיים, מריכוז יתר של מבצובי המפלגות, ובהירות יחסיות. כתוצאה השליטה בכל המפלגות המסורתיות בידי ביורוקרטים, האפשרות להתקדם תלויה באלה שכבר שולטים, והדמוקרטיה עומדת בסכנה מתמדת של סילוף. זה יפה לגבי כל המפלגות ולא רק לגבי המערך. השיטה בעצמה מוכרחה להביא לחיזוק השולטים במפלגות, לסמכויות יתירה, לשלטון מזדקנים, ולהתאבנות מחשבה. צעיר תוסס בעל מחשבה אורגיניאלית ועצמאית, יתרחק מקריירה פוליטית, ורק צעירים שמטבעם אנשי מבצובן ימצאו דרכם לפעילות מפלגתית.

בחירות יחסיות אפילו מסלפות את היסוד הדמוקרטי שעליו הן מבניות. הרעיון הוא שכל מפלגה תהיה בעלת השפעה בדיוק לפי יחס הקולות שהיא מקבלת בבחירות. הטענה נגד שיטות אחרות היא, שהן מוסדות יותר מדי כוח למפלגות הגדולות ומונעות כל השפעה מצד מפלגות קטנות. בבחירות היחסיות, כפי שאנחנו מנהלים אותן, יש סכנות אחרות, אולי יותר גדולות מחוסר צדק מוחלט, והן:

1. שליטה מוחלטת של מבצובי המפלגות לגבי המועמדים לכנסת. המועמד עומד במבחן רק של מפלגתו, ז"א מבצובן המפלגה, ולא במבחן ע"י הציבור אשר מצביע.
2. תופעה מוזרה של ניגודים - א) נטייה ליציבות יתירה בהצבעה. קשה מאד לשנות באופן מהותי את היחס של המפלגות בכנסת. ב) סכנה של חוסר יציבות בשלטון בגלל הקושי בקבלת רוב מוחלט בידי מפלגה אחת.
3. בסופו של דבר, המפלגות הקטנות יכולות לסחוט השפעה הרבה יותר גדולה מכוחן הממשי, משוט שהן מהוות לשון המאזניים בין המפלגות הגדולות, ואי אפשר לבנות ממשלה בלעדיו. עובדה זו הופכת לגמרי את הפחד של כוח בידי המפלגות הגדולות ומוסרת יותר מדי כוח דווקא למפלגות הקטנות.

עכשיו הזמן, מכיון שיש כבר תסיסה בציבור, לבסות לשנות את השיטה. בחוץ ליצור תנועה בלתי מפלגתית שמטרתה להביא לשינוי זה. צריך להיות ברור שהתנועה בנויה מחברים מכל המפלגות ושאינן לה כל כוונה להיהפך לעוד מפלגה. שתי המגמות העקרוניות תהיינה:

4. המשך בעמוד.

המשך-עוד על פוליטיקה

1. שינוי שיטת הבחירות.
 2. אורור המבנה המפלגתי כדי להחליש את כוח המגבובים המרכזיים, ולמסור יותר השפעה לחברים מן השורה.
- חברי התנועה הקיבוצית אינם תלויים במגבובים לגבי פרנסתם או כבודם בעצמם. לכן תנועה כזאת יכולה למצוא בסיס קודם בתנועה הקבוצית ואחר כך בציבור הרחב.
- מיכאל כ.

x x x x x x x x x x

מן התחנה המטראולוגית המקומית

תאריך	מ"מ
14 ינואר	22.8
15	32.2
16	4.0
17	45.0
18	38.0
19	21.3
20	
21	41.4
22	13.2
	<u>217.9</u>

סה"כ עד עכשיו 409.6 מ"מ

בינונו לבין עצמנו...

שיחות שולחן

- תבי לי את המלח בבקשה. איזה מזג אוויר! אפילו קיטינג'ר באלץ להכבוע לו ולנסוע ברכבת.
- קיטינג'ר זה לא משרה בי הרגטת בסחורן. הוא קצת מזכיר לי איזה עושה להטוטים על במה שמוציא ארבעות מתוך ציליבדר. כל אחד יודע שזה תעתוע עיניים אבל מוחא כפיים ובהנה.
- ואבו במצב הארבעות שהם חלק מן ההופעה.
- אני חושדת בו גם כן אבל איזי ברירה יש לבו? או הפרדת כוחות או חדוש הלחימה. לא הייתי רוצה להחליף מקומות עם גולדה.
- ואיזו מחלה היתה לה - שלכת, שפדת, שזפת, שלטת - איזה שם מוזר בשיין - בקצור "שבגלס" באנגלית - אפילו לשונאי לא היית מאחל מחלה כזאת. איך היא תחזיק מעמד?
- טוב שיש מרק חם להמוס העצמות. מה שבהחץ כרגע בארץ זה מצב רוח טוב. המוראל בעיר ירוד ביותר - לא מחיימים, רק פנים קודרים וכל רוח ההתנדבות פגה. אנחנו זקוקים למישהו עם חוש הומור או מלאי אופטימיזם גדול שיופיע ברדיו ובטלוויזיה וירומם את מצב הרוח.
- אבל לא דן בן אמוץ! ראיתי אותו בטלוויזיה כמין מבחה בתוכנית חבוכה שהיתה צריכה להיות החולית וכמעט בכיתי מן הבדיחות הסביליות והרמה שאפילו פעוט לא היה סובל אותה. אפרים קישון צולע ולא תורם בכלל למוראל, יונתן גפן רב עם קרובו משה דיין וכותב שטויות. היחידים שטויות זהב הם "הגשש החיוור".
- וכאן צריכים איזה ערב בדור - זיג או ערב שעטועים ולא רק קובצרטים. המשך בעמוד 5.

המשך-בנינו לבין עצמנו...

- כמה קונצרטים היו לנו בסך הכל? וגם בערב הקונצרט היה בדור לא נורמלי אם הסתכלת על אלה שיצאו ובכנסו.
- אצלנו זה עוד בסדר יחסית כי הקהל האוהב מוסיקה קלאסית גדול ואף הילדים-אלה שטרם קלקלו את היכולת לשמוע מוסיקה טקטה-מקשיבים ומעט מתרועעים. הייתי בשני קונצרטים אחרים החורף, בכפר סאלד ובכפר גלעדי ובטניהם הגעתי לסף הרצח. בכפר סאלד חברי המשק המעטים שהיו בכנסו ויצאו כאילו זה היה סדור עבודה ואילו באולם כפר גלעדי חברי האנסמבל הישראלי בכנסו ויצאו מן הבמה לפני הקונצרט כאילו הם היו ברח' דיזנגוף. הם הורידו סוודרים על הבמה, ואחת הכבדיות הסתובבה הלך וחזור עם הכנור כמו כבר צועני במסעדה הונגרית. אבל בכל זאת שני קונצרטים בהדרים.
- אבל מה שבחוף זה הומור! הרעיון של הארגון הזה "אנו בתגבר" זה נחמד אבל זה קצת גבורי מדי כאילו מספרים לך משהו טרגי ואתה מחייך באומץ כשדמעות בעיניים ואומר: "אין דבר, אין ברירה, אנו בתגבר..." מה שבחוף זה "תן חיוך"-בדיחת השבוע יחד עם פרשת השבוע.
- נו, מה אתם אומרים על ראש הממשלה האנגלי-זה לא בדיחה: מספר לעמו לפני כמה חודשים שבריטניה עלתה על דרך המלך ומאז אבטלה, מחסור בדלק, שביתות. ממזר! סתם מבטה לגנוב לנו את התואר אלופי הבלגן.
- נו, חבר'ה, משהו צריך לפרנס את קבוץ...

הקבוצניקים

- לפני כמה ימים הביא לי אחד מן התלמידים בבית החבור מאמר קצר, מ"דיעות אחרונות" בדמה לי, שמתחם לספוס החריג בכל החדגוניות שהמדבר (סיני, אפריקה) מיצר אצל כל החיילים המסרתים בו. הכתבה משבחת את החריג הזה-הקבוצניק-על התמסרותו לאחרים, על אומץ לבו ועל יכולתו להיות מסוגל לשמור על אנדיבידואלית אף כשהכל הופך לשגרה ושעמום.
- בימים אלה אני משוחח עם בני י"ב על הקבוץ ושומע מהם את מחשבותיהם והשגותיהם ביחס לישוניהם הקבוצניים. מבין מסקנות שונות אמרו (כמובן לא בחמימות דעת):
- בקבוץ האידיאליזם חדל לשמש גורם עיקרי כיוון שמספר המאמינים בקבוץ פחת.
- הקבוץ תרם בזמנו לאוצר הרעיוני-אידיאולוגי של המדינה אבל אינו מסוגל לתרום כיום ולא יתרום בעתיד!
- הקבוץ לא פתר את בעית החבר הבודד.
- לעומת זאת שומעים שעל הקבוץ לגשת טוב, כבימי הפלמ"ח, להונדבות ולראות בצה"ל מפעל חלוצי כדי לשנות את תדמיתו. לי בראה שעסקו פחות מדי בחבור בנינו לערכים ("אסור לעסוק בשטיפת מוח"), בדתעבו מלשבה את אורה החיים שלנו ("מוטב שיצאו לעולט ויشتכנעו שאכן דרכי האבות בכוונה") והקבינו להם את המושג "מגיע לי". אין טרם ספק בלבי שכל בנינו ובנותינו המסרתים תורמים תרומה חיובית ומתגלים באופן אנושי אך מי יתן וגיטתם לביתם, משקט תהיה יותר מתחשבת דווקא בימי חרות. חסרה קצת דינאמיות (אין הכוונה למרדנות-לא קשה להיות מרדן בגיל הצעורים) ומי שיבוא ללמד סביגוריה על כבוד הבנים שפגעתי בו מוטב שישאל אותם "מדוע איבט בראים באטיפות; מדוע מתיחסים לבעיות כלכלה רק כשמדובר על תקציביהם ואיפה מורגשת תנופה חדשה בתחלופת התפקידים שדם צעיר היה צריך להביא?

מחשבות

- מבין הקצינים שנספו בסופת השלג בקרבת סנטה קטרינה היה איש צעיר חיים דואק ז"ל שהחברים שהתנדבו לעזור בהוראת עברית ואנגלית בחצור הכירו כיוזם המפעל וכבן אדם חביב ונעים הליכות. סוג זה של אסון שניתן למנוע הוא שכיח מדי בצה"ל. בעודם בתפקיד (אשרי המאמין) קופצים פה ושם לראות, לחטוף מבט, לבקר ותמיד על רגל אחת. הבטיה לאלטר לעתים עולה בקרבנות מיותרים לגמרי. יותר קידידי ומכרי מתו בתאונות מאשר בפעולות אויב.

המשך-בינינו לבין עצמנו...

- שמתם לב לבקשות החיילים הצנועות: מכתבים ב"מעריב" מבקשים מקלט טלוויזיה, כדורים לספורט, משחקים, "זאב גזעי או בחש"(!). לכשאצא למלואים אני כבר מבקש ליחידתי ד.צ. 0000001 את הדברים הבאים:-

- (1) אופניים עם ששה מושבים כדי שכל היחידה תוכל לצאת לחופשה בבת אחת. (מה יש, חוסכים דלק).
- (2) שעון שבעודו מעיר אותך לצלילי "תחזקנה" מוזג לך כוס תה, מגלח אותך ומכין לך חבילת סנדוויצ'ים.
- (3) שולחן ביליארד גדול על גלגלים (היחידה ביידת לפחות בין שקם לבין מקומות הטיבה).
- (4) כרך 21 של אנציקלופדיה בריטניקה (חסר לרס"ר להשלמת האוסף שמצא בכפר סורי בטוש).

- מי שלא ראה את תכנית הטלוויזיה על "גבולות חדשים" בהשתתפות אריק שרון ויצחק רבין הפסיד התמודדות מעבינת. הרב אלוף (מיל) למד לאלוף (מיל) שצור מאלף (סליחה) על איך להתיחס בהגיון. אם אריק שרון ימשיך להופיע בטלוויזיה סכויי הלכוד בבחירות הבאות יהיו אפסיים.

אריק

17/1/74

לר. הקשר שלום.

החבילות שקבלתי מכנס הגיעו ישר לבסן וגם ללב.

תודה רבה לכולכם וד"ש חם. אצלנו בצה"ל וגם

בבית הכל בסדר. אני מקווה גם אצלכם.

ב ת ו ד ה

ברנרד דיוויס

חֲסֻכּוֹן בַּחֲשָׁמַל

לאחר החלטת האספה בקטנו במספר צעדים.

1. ישיבה בדיקה מתמדת של העומס.
2. חולקו סירי פלא, פרט לשניים שיחולקו השבוע.
3. סופקו כ-20 תנורי פייירסייד בשבוע שעבר, בתוספת כ-20 שזוכל לספק השבוע.
4. הוחל השבוע בכוון החום בדוודים.
5. כיתת עופרית התנדבה לעזור בתעמולה למען חסכונו.

כללית

אין ספק שהצריכה ירדה, אבל יש עוד מקור לחסכונו. לא פעם נתקלים במבורה שבוערת לחינם או בתנור שעובד ללא צורך.

לפי בדיקות שנעשו במחצית ינואר ירדנו ב-20.000 קו"ט לעומת אותה תקופה אשתקד.

תנורים חשמליים ישארו רק למקרי בריאות, להורים של חברים, בבתי תינוקות בחדרי השינה, לאמהות המביקות בלילה.

לגבי החלטת הממשלה להפסיק את ההגבלות בצריכה, הכוונה רק עד אפריל. המצב יבדק באפריל ואם לא תהיה ירידה טבעית בארץ עקב עליית המחירים, ההגבלות יחודשו. ברור לנו שבמשק ירידה טבעית בצריכה קשה יותר כל עוד אנו לא מרגישים בתשלום עבור חשמל או בכמות הצריכה הפרטית, לכן עלינו להמשיך בקור שבקטנו.

שבוע חם (מפייירסייד)

י ר ס י

§ § § § § § § § § § § § § § § §

עם עזיבת האוסטרלים היינו עדים לתופעה מאד לא יפה ובריאה מבחינה ציבורית-חברתית, דהיינו - ההתפלגות, החסוט והסחיבה של חלק מהצבור שלנו (מכל הגילים) בחפציהם שהשאירו בחדריהם. היות וגם ילדי בית הספר המקומי היו מעורבים בענין, התנהלו שיחות בכל הכיתות המעורבות והענין הובא לוועדת בית הספר.

אנחנו מצאנו לנכון לפרסם את מסקנות הוועדה, כדי למנוע הישנות מקרים דומים. אנחנו מציעים:-

- א. לדרוש מהאחראים לקבוצות השונות שעם עזיבת הקבוצה יהיו החדרים סגורים.
- ב. לרכז את כל החפצים שאין הם לוקחים, במקום המיועד לכך - ורק מוסדות המשק (מחסן בגדים, מזכיר וכו') יחליטו על יעודם החדש.
- ג. להסב את תשומת לב החברים לעובדה המעציבה שבסופו של דבר, הילדים למדו את המנהג הזה מהצבור המבוגר.

לכן אנו מבקשים מהחברים לזכור כי להתנהגות שלנו יש השלכה ישירה על חינוך ילדינו.

יעל ב.

בשם ועדת בית הספר

בעיה המעסיקה אותי

אני מתחילה לכתוב שורות אלה בתקווה שיעוררו הדים בחברה, ויפרצו את חומת האדישות השוררת לגבי אחת הבעיות הבסיסיות של חיינו. אולי לא אדישות פה, אלא מן חוסר שביעות רצון שלא מוצא לו פורקן אלא בבקורת קטנונית ובהטלת אשמה.

במה מדובר? מדובר במסגרת החינוך המשותף שלנו, והתפתחותו מאז עברנו, לפני 8 שנים, ללינה המשפחתית. בדיון על שבוי השיטה במביתי עם השוללים, מתוך סבות וחששות שלא אחזור עליהם בשלב זה.

אני מודה היום, שחלק מחשבותי לא בתמסור, ולא הייתי מציעה לחזור לשיטה הקודמת. דווקא בגלל זה אני רואה דחיפות רבה בהעלאת כמה מן הבעיות והתופעות שהתעוררו או החריפו כתוצאה מן הלינה המשפחתית, שאת השלכותיהם אנחנו מתחילים להרגיש בחריפות רק בזמן האחרון.

כששינינו את השיטה, ידענו כי אנחנו מעבירים לבית ההורים חלק מתפקידיו של בית הילדים אך לא נתנו את הדעת לשבוי הרגשי שעלול לחול ביחס של הורים וילדים כלפי אותו "בית". בשנים הראשונות כשהרצנו את השיטה החדשה, חי בזכרון כולם דמות בית הילדים המשותף. היו ערים לסכנות ובסו לשמור על הטוב של שתי השיטות. רק עכשיו, כשבכנסו למסגרת החינוך הורים וילדים שלא טעמו את טעם הלינה המשותפת, מתעוררים אנו למידת הבכור הקיימת בין מפעילי החינוך של בנינו.

ההשלכות של בכור זה הן רבות. כשמגיע **הצאצא** לגיל הגן, מברכים "ברוך שפטרנו", ומדירים רגליים מבית הילדים: מלבד בקורים כדי לבקש סדין נוסף, או להתלונן שחטר כפתור בחולצת הפיג'מות. ישיבות ההורים הן בדירות ומצטינות בחוסר התעניבות של המשתתפים. אין כמעט מגע בין הורה וילדי הכיתה שהבן משתייך אליה.

גם מצד המטפלות והמורים היה בשנים הראשונות מאמץ לשמור על האופי של בית הילדים הקבוצי, אך לאחרונה יצאו רוב המטפלות המבוססות ממעגל עבודת החינוך, ובכנסו (דבר חיובי מעיקרו) חברות צעירות. אך בבית אלי רואות את תדמית בית הילדים בעיני הורים וילדים, ולא מתעוררות ליצור אוירה מחבבת, ולפעמים אולי אפילו לא רואות את הצורך בבית ילדים חם וקולט. הן מתאכזבות מחוסר האפשרות לחנך ופונות למקצוע אחר. המטפלות מתחלפות בקצב, האמהות רוטנות, וחזור חלילה.

ובאיזה מקום בתוך עומד הילד, שאבד לו נכס יקר, שהיה יכול לתרום רבות לפתוח אשיותו.

לפנינו שתי ברירות. האחת היא להגיד: "ככה זה, אין עתיד לבית הילדים", ולהמשיך בכוון הנוכחי; אך אז במודעות מלאה למה פנינו מועדות. נציג ארוחות בוקר וערב עם המשפחה. חלוקת כביסות הילדים פעם בשבוע, כשתפקיד קניית הנגדים בידי האם. הרחצה והטפול בילד החולה בבית ההורים. בקצור, בטיל מלוא האחריות לחינוך הילד על המשפחה, וליתר דיוק על האם.

הברירה השנייה אינה חד-משמעית כל כך. היא רואה חשיבות רבה בהחזרת השותפות, והרגשת ה"יחד" סבה בחוצים לבני היום. היא רואה עיקר חיי הקבוצ באחריות הדדית, גם לגבי הילד. לכן היא דורשת חפוש דרכים לקרב שוב את ההורים אל בית הילדים, ויחד עם זה רואה צורך בתחילת תחומי אחריות ופעילות להורים ולמחנכים, לשביעות רצון שני הצדדים.

וראשית חכמה: נתונה המציאות ולבנו הבעיות במשותף, בכנות, ולעומק. בשלב ראשון מעל גבי העלון, ולאחר מכן בקבוצות דיון עם או בלי הדרכה מבחוץ. לא נפחד גם ללמוד מאחרים.

אני מזמינה את כל אלה שחינוך הנבים חשוב להם, להגיב על מאמרי זה, להוסיף השגות והצעות ולהעלות על הביר מהרהורי לבם. והעיקר - לא להמשיך ב"סטטוס קוו".

I wish to exploit this opportunity of thanking all the volunteers, who, one cold and rainy evening this week, left in the middle of their supper, and responded readily to the "Lull's" call to save the lives of the thousands of day-old chicks in danger of death.

It was on this type of spirit of co-operation that our kibbutz was built, and we were proud to see our "temporary residents" adopting this positive approach, with such understanding and responsibility.

As we say in Hebrew - Kol Hakavod!

יום חמישי, השבעה עשר בינואר 1974 ייחרט בזכרוננו לעולם ועד. זה התחיל כשהתעוררתי ב-5.45, וניסיתי להדליק את האור והרדיו - אך ללא הצלחה. מילא, קורח. קמתי בחושך. גרביים הפוכות, 3 סוודרים, מעיל חום, מעיל רוח ומעיל גשם, וזינקתי, דרך ברד הגשם אל משרדי, ושם שוב הושך מצריים. בכניסתי למשרד בפלתי מעל ערימת אנשים המחכה לי - צוותת הפרוס, המטע, הנרי והלול (בערך 39 זוגות ידיים עובדות-כולל מתדבים).

"לא יוצאים! - אנא סדר לנו עבודה!", אחרת זה יירשם כ"גשם והפרעות". מחשבה זו רק עברה במוחי ובזכרתי באתגר החיים של כל סדרן - לעולם אל תסכים "ליום גשם" - שיטיילו כל היום ויחפשו מקדחה עם כוון שמאלי, או "רוי רקיע" - אבל בשום פנים אל תכבד לאיום של "יום גשם". המוח החל לפעול (עדיין בחושך) - בינתיים הופיעו צוותות הבריכות, החולה ואפילו מורים למיניהם. המלמול הפך להמולה. "יום גשם!! יום גשם!!" "מה פתאום, בקושי רואים את הטיפות" עניתי, בידיעה שגם בחוץ אין חשמל. "תסתכלו". קודם תלכו לאכול. ואז בסדר לכולכם עבודה.

בעלייתם לחדר האוכל נחקל ההמון בהמון יורד, שכלל את עובדי חדר-האוכל, בהגים למיניהם, פועל בבין, עייש וכו'. מחפשים את הסדרן. רציתי לטלפן לחברת חשמל, אבל עדיין לא היה חשמל. בינתיים הגיעו עובדי מפעל הברזים, בתוספת 60 הפועלים, נגר, מסגר, ואף עובדות המחסנים. הזמזום החריש "יום גשם! יום גשם!"

"על גופי המת!" עניתי, ואחרי זה אבדתי את זכרוננו...

התעוררתי למחרת עם חשמל, עם רדיו, עם שמע - ובהכנסתי למשרדי מצאתי 37 פתקאות רשום, מכל ענפי ועובדי המשק (אפילו עייש מילא אחד במרוקנית). זה לעומת ה-11 שאבי מקבל מידי יום - ועל כל אחד, באותיות גדולות "יום גשם".

אני רק מקווה ששמואל לא יגלה את זה... הלו, מה זה? עוד פתק? ממי? משמואל? מה זה?... גם כן יום גשם!?

המלצת ועדת העבודה לאסיפה - ועדה לבוררות בעיות עבודה

כדי למנוע בלאגן, הפקרות ואי-יעילות, ממליצים להקים ועדה כנ"ל, אשר תהיה הכתובת היחידה והסופית להכרעה מידיה בחלוקי דעות בין החבר והסדרן. ההצעה היא שיישבו בוועדה זו 3 חברים, אחד מגורמי החברה (מזכירות, ועדת החברה וכו'), אחד מגורמי המשק (ועדות המשק, העבודה או כח-האדם), וחבר נוסף. החלטות ועדה זו הן ללא ערעור נוסף לגבי הבעיה של אותו יום.

דו"ח ועדת המשק מ-18/1/74

נוכחים: איזי, מיכאל כ., יוטי, קולין, אריה ג., ראובן, סלמה, שמואל.

1. בטוח שכון חברים וזמביים

הועלתה השאלה של גובה הבטוח שיש לבטוח את השכון של המשק. לפי שיטת בטוח חדשה, ניתן לבטוח את שכון החברים בס"ך 13.000 ל"י ליחידה ע"י תשלום פרמיה שנתית של 4 ל"י לכל חבר במשק. ע"י פרמיה שנתית של 5 ל"י לחבר ניתן לבטוח את השכון של כל מטפחה בגובה 16.000 ל"י ליחידה.

חדרים של זמביים וצעירים יבוטחו בס"ך 5000 ל"י לחדר והחפצים האישיים של הזמביים ב-1000 ל"י כ"א.

לגבי בטוח שכון החברים, הוחלט לבטוח בפרמיה הגבוהה יותר, ז"א 5 ל"י לחבר ובגובה 16.000 ל"י לחדר משפחתי. הבטוח הזה אינו מכסה חפצים שערכם יותר מ-1.500 ל"י. לגבי חפצים כאלה יש לבטוח בנפרד ועל המזכירות להחליט על מי חלה חובת ביטוח זה ואם בכלל.

הועלתה השאלה באיזה סכום לבטוח את החברים הנוסעים לחו"ל בבטוח חיים. הוחלט לבטוח בס"ך 100.000 ל"י. כמו כן הוחלט לא לבטוח את תוכן המקלטים.

2. הקפאת הלואות של משרד החקלאות

בין הלואות הפתוחה שהמשק קיבל מאת משרד החקלאות כ-750.000 מוקפאות, ז"א הוסכט שלא נשלם בינתיים את הריבית והקרן על ההלואות הנ"ל כדי לעזור לבני בעיות הפנסיות של המשק. הסכט זה בא לסיום בשנת 1974 וטפלנו אצל המנכ"ל של משרד החקלאות לשם הארכת ההסכט. סוכם אתו שאחרי פסח בדין באפשרות בדין. בינתיים נודע לנו שמטפלינו במשרד החקלאות בהפיכת ההלואות הנ"ל להלואות לזמן ארוך של 25 שנים בריבית של 4 1/2%.

בועדת המשק סוכם לטפל בהמשך ההקפאה הנוכחית ולזמן פגישה עם מנהל משרד החקלאות בה ישתתפו מיכאל ד., ושמואל.

3. ועדת כספים

התקיים דיון נוסף על הצורך ליצור פורום מתאים לדיון בבעיות פיננסיות ובקביעת מדיניות לגבי בעיות אלה. דוקא בימים אלה נראה שהצורך בפורום כזה חיוני יותר מאשר היה בעבר, וזאת מפני הקשיים הצפויים בשוק הכספים של הארץ והמצב המיוחד של הכספים שיעמדו לרשות הגזברים שלנו.

סוכם שתקום ועדת כספים כועדת משנה של ועדת המשק. חברי הועדה יהיו: גזבר המפעל, גזבר המשק, קולין ובשלים הראשונים תכונס הועדה ע"י מרכז המשק.

4. תשלום עבור שמוש ברכב לצרכים אישיים

נ. הרכב הציעה כידוע שחברים ישלמו 25 אג' לק"מ בזמניותיהם הפרטיות, וזאת לאחר העלאת מחירי הדלק. ועדת המשק אישרה טובסידה של הוצאות הרכב שהם מעל 25 אג' לק"מ, ז"א שהחברים ישלמו 25 אג' והיתר ישולם ע"י המשק.

5. השקעות

הבנק ומוסדות האשראי המרוכז יביאו את תכנית המשק שלנו לשיפוט ב-28/1/74. צפוי לנו קצוץ בסכום ההשקעות שאנחנו היצענו. הוחלט לעבד תכנית מפורטת לקצב ההשקעות שלנו וביצוען, מיד לאחר שבדע את החלטת השיפוט, ולהבטיח שההשקעות ייעשו בקצב כזה שלא לסבך את הגזבר ולא להעלות את תשלומי הריבית מעל המוסכס מראש.

//

לקראת האספה

קחמת ביטול האספה לפני שבוע, יידונו 2 סעיפים שהופיעו בסדר היום:-

1. מועמדות - פציתם של דוד וירנתן סטיל.

2. תקציב רהוט - הצעת ו. הרהוט שהתקציב יחולק כדלקמן: 60 ל"י לועדה, 40 ל"י לתקציב החבר. אין הצעות חברים בדיון.

3. מרכז ו. החברה

הצעת ו. המנורים : שמחה.

הצעות חברים תופענה בלוח המודעות.

שבוע הסכון

לכל בית כפר הנשיא היקר!

הננו פונים אליכם במכתב קצר זה, ורוצים לספר לכם את הלך הרוח ששורר בכיתחנו.

השבוע ערכנו מבצע שודאי ראיתם בעצמכם, שקראנו לו "שבוע הסכון".

אחרי פעילות יום-יומית משך שבוע ימים, היינו רוצים קצת לעורר אותך, החבר המבין, למילה ולמישג "הסכון".

עסקנו בשלושה גורמים שהסכון יכול וצריך לשחק אצלם תפקיד חשוב, והם: חשמל, מים ומזון. ניגש ישר למסקנות שהסקנו אחרי כל המבצע.

בשטח החשמל, למשל, ראינו שישנו בזבוז רב, המחבטא בהשאת אורות דולקים במקומות שהאור הדולק שם מיותר בהחלט, אם זה בא משכחה או מעצלנות שלחברים אין פשוט חשק ללכת לאותו מפסק, ללחוץ עליו ולכבות את האור.

בשטח המים, ראינו דגם פה ישנם הרבה ברזים שלא סגורים עד הסוף ומים מתבזבזים לשוא ללא כל צורך.

ואל תחשבו שבשטח המזון ישנו שיפור. גם פה ישנה הפקרות במידת מה, וגילינו בפחי אשפה אף ככר לחם שלם שלא נגעו בו עדיין.

אנו רצינו להציע מספר הצעות, וקצת תשומת לב מצד החברים ובני המשק על הבזבוז בשטחים אלה.

לדוגמא, לסתות מהמדרכה ולהכנס לבית-ילדים מסוים, ששם דולק האור ללא צורך, לכבות אותו ולחזור למדרכה, לוקח דקה אחת ומחצית, כך שלא נורא אם נלמד את עצמנו לראות חשמל מודלק ללא צורך ונכבה אותו, או ברז דולף ונסגור אותו. בקשר לאוכל, אנו מציעים לחשוב לפני לקיחה, ואז לא יהיה צורך להצטער אחרי השלכתו לאשפה.

אזי, תודה רבה על ההענות! ואל נשכח את הפחגם: "דין פרוטה כדין מאה", ו"חבל על כל טיפה".

והמבין יבין.

להתראות!

כיתת עופרית

24 בינואר 1974 (א' בשבט תשל"ד)